

PIRMAS SKYRIUS

B?na, kad prapl?šiate akis, praeina vos dešimt minu?i?, o j?s jau norite, jog diena kuo grei?iau baigt?si. Ši diena pasitaik? kaip tik tokia. Atsimerkiau ir mano akis užliejo pro miegamojo užuolaidas prasiskverbusi šviesa. Taip, aštunt? ryto jau buvo visiškai šviesu. Mane iš karto ?m? kamuoti negera nuojauta. Kitas dvidešimt minu?i? aš garsiai keiksnodamas ir š?k?iodamas laks?iau po but? nuo vonios iki virtuv?s ir rankiojau visokius menkniekius, kuri? man ir Adamui gal?jo prireikti t? dien?. Beje, Adamas, šešiametis mano s?nus, buvo visiškai ramus.

Kai po keturiasdešimt penki? minu?i? sustabdžiau automobil? prie Adamo mokyklos, jis met? ? mane priekaišting? žvilgsn? ir pareišk?:

– Mama sak?, kad jei pirmadieniais v?luosi mane nuvežti ? mokykl?, ji neleis man sekmadieniais pasilikti pas tave nakvoti.

O, dangau!

– Paskutinis kartas. Paskutinis kartas. Pažadu, – atsakiau.

Adamas išlipo iš automobilio. Ma?iau, kad jis abejoja.

– Nepamiršk piet?, – ištiesiau jam išsip?tus? plastikin? krepš?.

– Pasilik sau, – atsak?. – ? mokykl? riešut? sviesto neštis negalima.

Jis apsisuko ant kuln? ir nub?go per tuš?i? mokyklos žaidim? aikštel?.

Vargšas vaikas, pagalvojau ži?r?damas, kaip jis skuba prie paradini? mokyklos dur?. N?ra nieko baisiau, kaip v?luoti ? pamokas. Visi jau klas?je, koridoriuje aidi nacionalinio himno garsai...

O jam negalima netgi atsinešti ? mokykl? piet?...

Nume?iau plastikin? maišel? ant užpakalin?s s?dyn?s ir atsidusau. Nemaloniai baig?si dar vienas globos savaitgalis. Mano šeimyninio gyvenimo nes?km? buvo trenksminga. Buvau blogas vyras. O dabar pasirod?, kad dar esu ir visai niekam tik?s vienišas t?vas. Nuo tos akimirkos, kai pa?miau Adam?, mane ?m? pulti nes?km?s. Vis? savait? jo ilg?jausi, o penktadien?, kai reik?jo j? pasiimti, aš pav?lavau. Kaip visada. Picos valgyti mes nenu?jome. Kai at?jo piet? metas (ir netgi jau pra?jo), Aniša jam sutep? sumuštini? su tunu. O dar tas mano telefonas... Jis nesustodamas ?iršk?, tarsi ištiktas priepuolio. ?iršk?, kai mes s?d?jome kine. ?iršk?, kai guldžiau Adam? ? lov?. ?iršk?, kai pusry?iams valg?me truput? paskrudintus sklandžius. ?iršk?, kai paskui vaikštin?jome parke. ?iršk?, kai pirkome išsinešti sumuštinius... Telefonas, regis, ?iršk? vis? laik?. Ta?iau tikroji problema buvo ta, kad aš vis? t? laik? telefonu tvarkiau reikalus. Skai?iau žinutes, atsakin?jau ? jas, kalb?jausi... O Adamas dar?si vis tylėsnis, tolo nuo man?s. Spaud? šird?, bet vos kildavo mintis atid?ti telefoninius reikalus, man imdavo prakaituoti delnai.

Skub?jau ? darb?, o galvoje sukosi mintys apie sugadint? savaitgal?.

Kai Aniša pasak?, kad mums reik? pagyventi atskirai, pasijutau visiškai priblokštas. Ji jau kelerius metus skund?si, kad aš jai ir Adamui skiriu per mažai laiko, kad man r?pi tik darbas ir kad aš esu pernelyg užsi?m?s, jog gal??iau b?ti j? gyvenimo dalimi.

„Argi mes išspr?sime tas problemas gyvendami atskirai? – paprieštaravau aš Anišai. – Tu nori dažniau su manimi bendrauti, bet elgiesi taip, kad mes bendrausime dar mažiau...“ O ji atsak?, kad mane vis dar myli ir kad nori, jog mano santykiai su mudviem? s?numi b?t? puik?s.

Persikraus?iau ? atskir? but?. Jau?iausi ?skaudintas, pykau. Tiesa, pažad?jau kuo dažniau juos lankyti. Netgi atsisakiau dalyvauti m?s? kompanijos golfo turnyre, re?iau pietaudavau su klientais. Ta?iau Aniša pareišk?, kad visa tai tryp?iojimas vietoje – es? iš tikr?j? taisyti pad?ties aš net neketinu.

Kiekvien? kart?, kai prisimindavau tuos žodžius, suk?sdavau dantis. Argi Aniša nemato, koks atsakingas yra mano darbas? Aš juk negaliu apleisti savo reikal?. Jei ne mano pastangos, mes dabar netur?tume to nuostabaus namo, netur?tume automobili?, netur?tume to siaubingai didelio televizoriaus... Na, taip, žinau, Anišai televizorius mažai r?pi, bet vis d?lto jis yra.

Tada pasižad?jau pats sau: aš *b?siu nuostabus atskirai gyvenantis t?vas*. Negail?siu d?mesio Adamui. Dalyvausiu visuose mokyklos renginiuose. Vešiu j? ? plaukimo ar karat? treniruotes. Skaitysiu jam knygas. Kai jis man vakarais paskambins, užmiršiu vis? pasaul? ir tik kalb?siu su juo. Išklausysiu jo problemas ir patarsiu, kaip jas spr?sti. Pad?siu jam ruošti nam? darbus ir netgi išmoksiu žaisti tuos erzinan?ius kompiuterinius žaidimus, kurie jam taip patinka. Mes pasakosime vienas kitam linksmas istorijas... Taip, mano santykiai su s?numi bus puik?s. Visai kitokie nei su žmona. Aš jai ?rodysiu, kad tikrai „netryp?ioju vietoje“.

Pirmas kelias savaites, kai išsiskyr?me, man sek?si visai neblogai. Vis d?lto man Anišos ir Adamo labai tr?ko. Eidamas miegoti savo naujame bute staiga suvokdavau, kad neišgirsiu j? bals?. Imdavau vaikštin?ti po kambarius kankinamas minties, *kad štai dabar, tokiu metu, gal??iau skaityti Adamui vakaro pasak?, o paskui j? apkabinti prieš mieg?. Tada atsargiai atsigul?iau šalia Anišos ir paim?iau j? už rankos*. Dabar, kad juos abu pamaty?iau, tur?davau laukti savaitgali?. O jie taip neskub?davo ateiti...

Ta?iau slinko m?nesiai ir tokios mintys ?m? bl?sti. Tiksliau, jas išst?m? kiti dalykai. Atsinešdavau ? namus darbo arba pasilikdavau biure iki v?laus vakaro. Kai paskambindavo Adamas, aš dažniausiai maigydavau kompiuterio klavišus ir išgirdavau tik kas antr? sakin?. Ištisas savaites net nepagalvodavau, k? jis veikia ir kaip jam sekasi. Prasid?jus eilin?ms mokini? atostogoms, aš net nebuvo suplanav?s praleisti su juo bent kiek laiko. Paskui, kai kart? pavasar? mokykloje vyko koncertas, kuriame dalyvavo ir Adamas, aš s?d?jau restorane ir pietavau su vienu m?s? klientu. Kiek v?liau pamiršau j? nuvesti pas dant? gydytoj? atlikti dant? valymo proced?ros, nors Aniša mane apie tai buvo persp?jusi prieš savait?. O dabar aš prad?jau dar ir v?luoti penktadieniais, kai reik?davo paimti j? iš mano buvusi? nam?. Šis savaitgalis buvo dar vienas bandymas puikiai praleisti laik? su Adamu. Deja, tik bandymas.

Privažiav?s biur?, sustojau stov?jimo aikštel?je ir pamojavau ranka Deniui, m?s? apsauginiui. Taip beprotiškai ?ia l?k?s, aš staiga panorau b?ti kur nors kitur. Netgi neskub?jau išjungti automobilio variklio.

Žinoma, aš tur?jau pasiteisinim?, kod?l tiek daug dirbu. M?s? kompanijai dabar buvo nelengva. Jau kelis m?nesius skland? gandai, kad mus nori kažin kas nupirkti. Pastar?sias dvylika savai?i? aš nieko daugiau nedariau, tik ruošiau vien? ataskait? po kitos. Ataskaita apie prekybos apimt?. Ataskaita apie inventori?. Ataskaita apie personal?. Ataskaita apie peln? ir nuostolius. Kai atsigul?s miegoti užsimerkdavau, akyse išvysdavau lenteles ir diagramas. Štai kas man?s lauk? šio pastato viduje, m?s? kompanijos biure. Gal? gale išjungiau varikl?, pa?miau krepš? su nešiojamuoju

kompiuteriu ir išlipęs iš automobilio pasukau link ??jimo. Daugiau gaišti negalėjau.

Pasisveikinau su Devinu, mūsų biuro budėtoju. Jis buvo palinkęs prie kompiuterio. Mačiau, kaip uoliai maigo klavišus. Žaidė „soliter““. Žinojau tai. Kaiėjau pro šalį, jis kvilau šyptelėjo, o gal man tik taip pasirodė. Turėjau sukti ? kairė – tai arčiausias kelias ? mano kabinet? – tačiau jau kuris laikas tuo keliu nevaikšiojau. Pasukau ? dešin?, aplinkui. Denis, matyt, man?, kad aš vis taikausi pamatyti Tes?. Tačiau Tesa buvo tik tarp kitko. Kai pasukdavau ? dešin?, man nereikėdavo praeiti pro Chuano kabinet?. Chuanas... Velniai raut?... N? nežinau, kodėl taip pradėjau elgtis. Dabar ten nieko nebuvo. Nuleistos žaliuzės, švarus stalas, tušia kėdė. Ant byl? spintos nebebuvo Chuano žmonos ir vaik? nuotraukos. Ant žurnalinio stalelio neliko kavos puodelio. Nuo dur? dingo lentel? su jo vardu. Tik atrodė, kad tušioje erdvėje sklando vis? t? daikt? šešėliai.

Eidamas pro Tesos darbo viet?, sulėtinau žingsn?. Su Tesa dirbau daug metų. Mes puikiai sutarėme, man patiko jos humoro jausmas. Nežinojau, kaip toliau klostysis mano santykiai su Aniša, ir aš vis dažniau pajusdavau, kad galvoju apie Tes?. Mestelėjau žvilgsn? ? jos tamsius plaukus. Ji kalbėjo telefonu, tad aš net nestabtelėjau.

Žengęs ? savo kabinet?, nusprendžiau pažiūrėti, kaip atrodo mūsų naujo gaminio prototipas, o paskui imtis rimtesni? reikal?. Žinoma, jei projektuotoj? komanda būtų k? nors patobulinusi, aš būtųčiau apie tai žinojęs, tačiau norėjau prasiblaškyti. Gal? gale man tiesiog buvo malonu apsilankyti projektavimo skyriuje.

Čia aš pradėjau savo karjer? kompanijoje. Gavau viet? gamybos plėtros sektoriuje. Tai buvo mano svajoni? darbas. Mane ?m?si globoti Chuanas, techninis kompanijos direktorius. Jis buvo mano mokytojas.

Kibau ? darb?. Neriausi iš kailio kaip ?manydamas. Tačiau net gavus svajoni? darb? vietoje stovėti negalima. Sustosi – karjeros nepadarysi. Žmon?s kompanijos „viršuje“ ?vertino mano pastangas, ir aš netrukus atsidariau ant kito korporacin?s karjeros laiptelio. Chuanas pakviet? mane ? savo vadybinink? komand?.

„Jei gausi šias pareigas, – jis tada pasak?, – su projektavimu reikės atsisveikinti visiems laikams. Dabar užsiimsi prekyba ir valdymu. Ar tau tai tinka?“ – „Aš noriu judėti ? priek?, – atsakiau ir nusišypsojau. – Na, žinoma, ? j?s? viet? netaikau...“

Chuanas vos šyptelėjo ir nieko daugiau netarė.

Paskui karjeros laiptais ?miau kilti gana sparčiai. Dabar vadovavau visiems mūsų projektams ir buvau atsakingas už produkcij?, kuri? mes tiekėme didžiausiam savo užsakovui.

Pa?miau savo kavos puodelį ir susiruošiau ? projektavimo skyri?. Bet sustojau. Iš tikrų? nebuvo jokio reikalo ten eiti. Padėjau kav? atgal, atsisėdau ir ?sijungiau kompiuter?. Man prieš akis pasirodė begaliniai skaičių stulpeliai.

Po kelių valand? buvau baigęs dar vien? ataskait? apie mūsų peln? ir nuostolius. Atėjo laikas patikrinti elektronin? korespondencij?. Pašto dėžut? jau turėjo būti perpildyta. Tačiau suskambo telefonas. Iš karto pažinau motinos bals?. Pajutau, kad ji nusiminusi.

O, dangau, – tariau pats sau, – Kas dabar atsitiko?..

Mano gyvenimu motina pastaruoju metu domėjosi per daug. Mane tai ?m? erzinti.

– Atsiprašau, kad trukdau tave darbe, Džonatanai, tačiau tai svarbu, – tar? ji. – K? tik kalbėjau su pusbroliu Džulianu. Jis nori tave matyti. Dabar. Reikalas skubus.

Džulianas nori mane matyti? Dėl Dievo, kodėl?

Džulian? pažinojau menkai. Taip, jis buvo mano motinos pusbrolis. Ji vaikystėje artimai bendravo su juo ir su jo seserimi Katerina. Bet aš užaugau toli nuo j?. Tolimi gimin?s domino mane ne daugiau kaip vakarykšiai laikraščiai. Su Džulianu buvau susitikęs tik kart?. Tada man buvo apie dešimt metų. Svečiavom?s pas Katerin?. Ji savo namuose vaišino mus pietumis. Dabar neprisimenu, ar Džulianas tada buvo su savo žmona, ar jie jau buvo išsiskyr?. Kalbėsiu atvirai – ta viešnag? jau man seniai beveik visiškai išgaravo iš galvos. Galiu pasakyti tik vien? dalyk?. Džulianas tomis dienomis turėjo raudon? Ferrar?. Tada Katerina apie tai užsimin?, todėl nubėgau

prie paradini? dur? ir ?miau laukti, kol jis atvažiuos. Ferraris buvo pasakiškas. Kur kas nuostabesnis, nei kad aš sugeb?jau ?sivaizduoti. Džulianas pamat?, koks aš nusteb?s (mano smakras turb?t buvo atv?p?s iki pat pilvo!), ir pakviet? mane pasivažin?ti. Niekada nevažiavau taip greitai kaip t? kart?. Reg?josi, ratai tuoj tuoj atsipl?š nuo kelio, ir automobilis pakils ? or?. Per vis? kelion? netariau n? žodžio. Kai gr?žome, iš Ferrario negal?jau išlipti. Džulianas išlipo, o aš – ne. „Gal nori dar ?ia kiek pas?d?ti?“ – jis paklaus?. Linktel?jau. Jis pasisuko eiti, bet aš j? sustabdžiau. „D?de Džulianai, – paklausiau, – iš kur tu gavai tok? automobil?? Na, noriu pasakyti, kad jis kainuoja beprotiškus pinigus, taip?“ – „Kainuoja, – atsak? Džulianas. – Jei nori kada nors tok? tur?ti, nusiteik rimtai dirbti. Taip, užaug?s tur?si dirbti rimtai.“

Nepamiršau ši? žodži?.

Džulianas tada, kiek atsimenu, pas Katerin? neužsibuvo. Mano motina ir Katerina net pyktel?jo, kad jis taip greitai atsisveikino. Nors man buvo tik dešimt met?, aš puikiai supratau, kad Džulianas gali laik? leisti kur kas maloniau nei ?ia. Taip, jis tada gyveno tok? gyvenim?, apie kok? aš svajojau. Džuliano automobilis nur?ko gatve tolyn, o aš pavydžiai palyd?jau j? akimis.

Paskui, jau po daug met?, mano motina ?m? vis prisiminti Džulian?. Ji dažnokai kartojo jo vard?. Neseniai sužinojau, kad raudonojo *Ferrario* seniai neb?ra. Ir kad mano motinos pusbrolis Džulianas gerokai pasikeit?. Jis met? labai pelning? advokato darb?, pardav? *Ferrar?* ir prad?jo gyventi visai paprastai. Motina papasakojo, kad jis mok?si pas mažai kam žinomus Himalaj? vienuolius ir kad dabar d?vi tamsiai raudon? vienuolišk? mantij?. Es? tai jau visiškai kitas žmogus. Jai tokia permaina pasirod? teigiama. Nesupratau kod?l.

Paskui ji ?m? bandyti mane su Džulianu suvesti. Sak?, kad aš b?tinai turiu j? pamatyti, kai tik su reikalais lankysiuosi jo mieste. Na, kalb?siu atvirai: jeigu aš netur?jau laiko susitikti su Aniša ir Adamu, tai argi b??iau gal?j?s gaišti vis? dien? d?l žmogaus, kur? vos pažinojau? Žinoma, jei jis b?t? buv?s vis dar tas pats nepaprastos s?km?s lydimas advokatas su prašmatniu automobiliu, aš b??iau pagalvoj?s apie susitikim?. O dabar? Ar verta gaišti laik? su senyvu bedarbiu? Toki? kaip jis pilni barai.

– Mama, – paklausiau, – ko Džulianas iš man?s nori?

Ji nieko smulkiai neaiškino. Pakartojo, kad Džulianas nori su manimi pasikalb?ti. Es? jam reikia mano pagalbos.

– Visa tai niekai, mama, – tariu. – Nema?iau Džuliano daug met?. Nepaž?stu jo. Gal jam gali pad?ti kiti žmon?s?

Motina nieko neatsak?, bet man pasirod?, kad ji tyliai verkia. Kai prieš keliolika met? mir? mano t?vas, jos gyvenimas tapo nelengvas.

– Ar gerai jautiesi? – paklausiau.

Išgirdau, kaip ji atsiduso, o paskui staiga prakalbo labai tvirtu balsu. Vos j? pažinau.

– Džonatanai, – tar?, – jeigu mane myli, tur?si tai padaryti. Tur?si pad?ti Džulianui. Padarysi visk?, ko jis paprašys.

– O k?... – tik tiek sp?jau tarti, nes motina iš karto mane pertrauk?:

– Kai gr?ši š? vakar? namo, rasi l?ktuvo biliet?. Dabar aš turiu eiti, – jos balsas užsikirto ir m?s? pokalbis baig?si. Ji išjung? telefon?.

Likusi? dienos dal? visiškai negal?jau susikaupti. Mano motinai tokios kalbos buvo neb?dingos. Jos ryžtas trikd?. Visas tas reikalas atrod? paslaptiniai. Ko Džulianas, po galais, iš man?s nori? Ir kaip pasikeit? jo gyvenimas. Gal jis kuoktel?jo? Gal aš prieš save išvysiu sen?, susiv?lus?, šlepet?mis apsiavus? ir chalatanus apsisiautus? keistuol?, kuris prad?s klied?ti apie vyriausyb?s s?moksl?? (Na, mano motina kalb?jo apie „tamsiai raudon? mantij?“, bet aš tokio dalyko tiesiog negal?jau ?sivaizduoti.) Mane tos mintys taip užvald?, kad darbo dienai pasibaigus aš netgi pra?jau pro Chuano kabinet?. Nepasistengiau jo išvengti. Susivokiau, kad tai padariau, tik vestibulyje. Tai

buvo blogas ženklas, nusprendžiau.

Grėžs savo viengungišką butą, dirstelėjau pašto dėžutė. Kiek pasikrapščiau, kol jį atrakinau sulankstytu raktu, tada metalinis durelis atsivėrė ir grindis nuklojo pluoštas picos ir draudimo paslaugų reklamėliu. Čia jau rinkti ir staiga tarp jų aptikau voką. Tai buvo mano motinos laiškas. Atsidusau ir sikišau laišką į kišenę.

Žengs pro duris, visą pirmą mikrobangą krosnelę dėjau lazanijos makaronų porciją, o tik paskui atplėšiau voką.

Ten buvo trumputis motinos laiškas, kuriame ji pranešė, kad Džulianas dabar laikinai gyvena Argentinoje. Dar ten buvo bilietas į Buenos Aires ir atgal. *O, dangau!*.. Vadinasi, turėsiu keliolika valandų prakiurksoti kaip kokioje konservų dėžutėje! Ktuve vien tam, kad susitikčiau su kažkelintos eilės dėde ir praleisčiau su juo kokią valandą ar dvi. Visas savaitgalis nueis veltui. Ak... O kaip mano sūnus? Jis juk nusimins, kad nematys tomis dienomis manęs. Gal geriau tegu nuotaika sugenda mano motinai?

Sėdėdamas prie televizoriaus sukirtau vos šiltus makaronus, paskui šipyliau didelę porciją škotiško viskio, kad gėrimas kompensuotų varganus pietus ir pakeltų man nuotaiką. Vis nesiryžau paskambinti Aniškai – laukiau, kol Adamas jau bus tikrai atsigulęs. Kai pagaliau paskambinau, ji pasirodė pavargusi, nors šiaip, regis, buvo patenkinta, kad mane girdi. Nors ir bijodamas jų nuliūdinti, pranešiau apie savo savaitgalio planus. Tačiau Aniša jau viską žinojo.

– Kalbėjau su tavo mama, – pasakė ji. – Skrisk į Buenos Aires. Adamas neužpyks. Ak, štai kaip...